

Camellia

8

ท่านอ๋อง

อย่าทำ

อย่างนี้

สัญญา

วิวาห์

มีเพียง

สองปีเท่านั้น!

摄政王的

柔弱小娇妻

熊猫饲养员 สยงเมธาธิ์อย่างหยวน เจียน

Feliz 11ปฉ HWQRANXIII ๖๑๓

บทที่ 203 ความว่างเปล่า

สีหน้าไปซีเยวี่ดูครุ่นคิด

มีของแปลกประหลาดเช่นนี้อยู่จริง ๆ มันจะใช้หิน-
วิญญานที่นางตามหาอยู่หรือไม่

มือของหญิงสาวลูบจับไปเจออย่างอยู่ไม่สุข

ห่างออกไปบนลานบันได มู่ฉางเฟิงกับหนานฮ้วนเวย
ยืนอยู่บนนั้น ทั้งสองคนต่างก็รู้กันดี ต่างคนต่างมีจุดประสงค์
ของตนเอง

“ฮ้วนเวย ที่จริงเจ้าก็คิดเช่นนี้มาตั้งแต่แรกแล้วกระมัง
ตอนพบเจ้าที่ราวป่า ข้าไม่แปลกใจเลย ผ่านมาหลายปีข้ารู้นิสัย
เจ้าดี ถ้าบังเอิญเรื่องใดแล้วจะไม่ถอยง่าย ๆ เจ้าจะต้องรู้ผลลัพธ์
ให้ได้ วิธีที่จะรู้ผลลัพธ์ได้เร็วที่สุด ก็คือมาที่นี่”

นางนึ่งเจียบสั๊กพัก พอเงยหน้าอีกครั้ง ดวงตาก็กายแวว
แหวแหวไม่ธรรมดา

“ใช่แล้ว เจ้าพูดไม่ผิด ตั้งแต่ออกจากยอดภูเมฆา ข้าก็คิด
เช่นนี้ แต่ไม่ว่าจะได้เห็นภาพอะไร ข้าจะไม่เสียใจที่ตอนนี้มาอยู่
กับเจ้า”

ว่าแล้วนางก็จับมือมู่ฉางเฟิง เตรียมจะวางบนหิน-
วิญญาน ช่วงขณะนั้นเองชายหนุ่มเกิดลังเล กลัวว่าผลลัพธ์จะ
ไม่เป็นไปอย่างใจคิด แต่ก่อนจะได้เห็นภาพนิมิตนั้น อย่างน้อย
เขาก็เป็นสุขในตอนนี้ เรื่องราวต่อจากนี้เขาจะเผชิญมันอย่าง
รอบคอบ ไม่ว่าจะร้ายหรือดี

“ฮ้วนเว่ย เจ้าควรเชื่อข้า ข้าเลือกที่จะเชื่อเจ้า พวกเรา
อย่าดูเลย ถ้าเกิด...”

“ไม่ ข้าจะดู ในเมื่อมาถึงที่นี่จนได้ ข้าจะไม่ยอมล้มเลิก”

ว่าแล้วนางก็วางมือลงไปอย่างไม่ลังเล หินวิญญานเริ่ม
หมุนช้าๆ แสงสีขาวสอดส่องต่อหน้าทั้งสอง เริ่มมีภาพต่าง ๆ
ปรากฏให้เห็น

หนานฮ้วนเว่ยเห็นภาพบ้านที่มู่ฉางเฟิงเคยอยู่ที่หนานจิ้ง
พวกเขาสองคนกำลังนั่งหน้าโต๊ะพูดคุยหยอกล้อสนุกสนาน รุ่ม
จิ้งเอ๋อร์กี้วิ่งเข้ามา เขาดูสบายดี สีหน้าแดงระเรื่อ ไม่ดูอ่อนแอ

ซีโรคเหมือนก่อนหน้านี้ ทั้งสามนั่งด้วยกัน คลอดด้วยเสียง
หัวเราะรื้นเริง

นางรู้ความหมายของภาพที่เห็นก็ยินดียิ่ง

ถ้าสองคนรักใคร่กันอย่างจริงใจ จะต้องก้าวข้ามอุปสรรค
แต่ละด่านไปได้แน่

เหมือนเช่นพวกเขาทั้งสองคน

แต่จู่ๆ ภาพนิมิตก็เปลี่ยนไป กลายเป็นปามิตสลัว
ดูน่าผวาแม้แต่ในเวลากลางวัน หนานฮ้วนเวยถึงกับนึ่วหน้า

ที่นี้คือที่ใด เหตุใดไม่เคยเห็นมาก่อน

ปรากฏภาพเช่นนี้ให้เห็น ทำให้นางเกิดลางสังหรณ์ไม่สู้ดี
ตอนนี้จึงเออร์ปรากฏขึ้นอีกครั้ง สีหน้าท่าทางดูไม่แตกต่างจาก
ก่อนหน้านี้เลย

ทั้งสองพูดคุยกะไรกัน จากนั้นทำท่าเดินจากกันไป
คนละทาง หนานฮ้วนเวยยังไม่ทันเห็นสีหน้าตนเองในภาพนิมิต
ชัดๆ ภาพนิมิตนั้นก็หายวับ ตรงหน้าเหลือเพียงหินวิญญูณที่
กำลังเปล่งแสง

“เจ้าเห็นหรือไม่ ข้าเห็นแล้ว” นางตื่นตื่นเสียจนไม่รู้จะพูดอะไร จงใจมองข้ามภาพสุดท้ายที่ได้เห็น ตลอดเวลาที่ภาพนิมิตปรากฏให้เห็น อายุของจิ้งเอิร์ดดูเหมือนจะพอๆ กับตอนนี้ แทบไม่ได้แตกต่างสักเท่าใด แต่นางไม่ทันสังเกตเรื่องนี้

สีหน้ามู๋จางเฟิงดูไม่ค่อยเป็นธรรมชาติ แต่ยังคงผินผายกหน้า “ข้าเห็นแล้ว เห็นพวกเราสามคนใช้ชีวิตที่บ้านในหนานจิ้ง ส่วนเว่ย รอให้กลับไปก่อน พวกเราหนีจากเกาะฝูกงกลับไปแคว้นหนานจิ้งแล้วจะไม่หวนกลับมาอีก เจ้าว่าอย่างไร”

เขาบอกอย่างร้อนใจ แวบหนึ่งปรากฏวิแววตื่นตระหนกในสีหน้า

“ได้สิ แต่มารดาของเจ้าเล่า จะทำอย่างไร นางไม่เห็นด้วยที่เจ้าจะอยู่กับข้า ย่อมไม่เห็นด้วยที่จะให้เจ้ากลับไปแคว้นหนานจิ้งอีก อีกอย่าง หลังจากนั้นเจ้าก็ต้องรับช่วงสืบทอดสกุลมู่ รับตำแหน่งประมุขสกุล เกรงว่าจะยิ่งไม่มีโอกาสไปจากเกาะฝูกง”

ไต้ยिनเขาบอกว่าจะไปหนานจิ้ง หนานส่วนเว่ยยอมยินดี แต่ก็ยังต้องพิจารณาถึงปัญหาที่เผชิญอยู่ในตอนนี้

“คราวนี้ไม่มีอะไรจะขัดขวางเข้าได้ วันข้างหน้า ข้าจะอยู่กับเจ้า” สายตาของเขาแน่นหนา หากแต่แฝงความรู้สึกบางอย่างไว้ ทั้งสองจูงมือกันเดินลงบันไดมาอยู่ต่อหน้ากุ้อฉิน

“เชื่อว่าความจำทำนองน่าจะมีมาก ท่านเดินตามรอยที่เราเพิ่งเดินขึ้นไปเมื่อครูนี้อีกจะไม่เหยียบถูกกลไก”

ไปสี่เยวี่ยตื่นเต้นอยู่บ้าง

ที่ว่างไว้ตรงนั้นอาจจะเป็นหินวิญญูณที่นางเฝ้าตามหามาหลายปี เป็นครั้งแรกที่ความหวังว่าจะได้กลับไปอยู่ใกล้มือเช่นนี้

กุ้อฉินจูงมือนางเดินขึ้นไป พอไปถึงเชิงบันได เขารู้สึกว่าการก้าวเดินขึ้นไปทีละก้าวช่างยุ่งยาก จึงโอบเอวนาง กระที่บปลายเท้าเพียงเล็กน้อยก็ทะยานขึ้นไปถึงลานด้านบนแล้ว

นางยังไม่ทันได้เตรียมใจก็มาอยู่ต่อหน้าหินวิญญูณแล้ว

“ท่านอ่อง...ข้า...”

“หรือที่จริงเจ้าไม่อยากจะ...อนาคต...” เขาออกปากถามที่จริงสิ่งที่เขาอยากพูดมากกว่า ก็คือ ‘อนาคตของพวกเขา

ทั้งสอง'

ไปเจอยื่นอุ้งเท้าหน้าออกไป แต่หินวิญญูณกลับไม่มี
ปฏิกิริยาใดๆ ยังคงวางนิ่งอยู่ตรงนั้น มันจึงบ่ปาก

“นายท่าน สิ่งนี้ไม่ใช่ของที่พวกเราตามหา ข้าไม่รู้สึกอะไร
เลยสักนิด เสียเวลาเปล่าๆ ชะแล้ว ออกสำหรับเสียงเป็นเสียงตาย
บุกฝ่าเข้ามาในหุบเขา กลับไม่พบหินก้อนนั้น”

พวกเขาสองคนนิ่งเงียบไม่พูดอะไร เสียงไปเจอจึง
ดั่งแจ่มชัดเมื่ออยู่ตรงนี้ ถึงแม้จะเป็นแค่เสียงแมวร้อง แต่
โพรงถ้ำโล่งและสงบเงียบ เสียงของมันจึงดังแว่วลงไปถึง
เชิงบันได

กู้อิฉินรู้มาตั้งแต่ก่อนหน้าแล้วว่าไปซีเยวียฟังแมวตัวนี้
เข้าใจ แต่เขาไม่รู้ว่าเหตุใดตอนนี้ต้องพามันขึ้นมาด้วย

หรือว่านางจะทำอะไรอย่างอื่น

จะให้เจ้าแมวตัวเหม็นนี้มารบกวนไม่ได้

“อันลี้ว์ รับมันไป!” เสียงทุ้มต่ำดังลงไปจากลานบันได
ด้านบน ตามมาด้วยก้อนสีดำที่ไม่รู้ว่าเป็นอะไรลอยละลิวตามมา

อันลี้ลับความมันไว้ ไม่ผิดจากที่คาด เป็นไปเจอนั่นเอง

กู้อีเงินไม่ปล่อยให้หางได้มีเวลาแล้งเล เขาจับมือนางวางลงไปพร้อมกัน หินวิญญานกลมเกลี้ยงก็สิ้นสะท้อนแล้ว หมุนตัวไม่หยุด ขับเคลื่อนเส้นทางแห่งกาลเวลาแล้วหยุดลงในที่สุด แสงสีขาวสลับตาเปล่งประกายเจิดจ้า

หลังจากลำแสงนั้นราลง ก็เริ่มมีภาพนิมิตปรากฏต่อหน้าไปซีเยวีย ทว่าภาพต่างๆ ที่เห็นล้วนบอกว่านางยังอยู่ที่นี้

หรือจะเป็นเพราะกลับไปไม่ได้?

ขณะที่ยังเต็มไปด้วยความสงสัย ภาพนิมิตก็เคลื่อนต่อไป รอบด้านตกอยู่ในความมืดมิด มองไม่เห็นเลยว่าอยู่ที่ใด แต่กลับมองเห็นจันทราสีเลือดอยู่กลางท้องฟ้าได้อย่างชัดเจน

จันทราสีเลือด ภาพนี้คุ้นตา

ก่อนหน้าี่ตอนที่นางตกจากเรือสำราญลงทะเลก็เคยเห็นภาพเดียวกันนี้ จู่ๆ ภาพก็แปรเปลี่ยนอย่างฉับไวระหว่างนั้นมีคนมากมายผ่านไป แต่กลับพ่ราเลือนเห็นไม่ชัดภาพสลับเปลี่ยนไปสักพักก็หยุดลงอีกครั้ง นี่ก็คือ...!

ถึงตรงนี้ ภาพนิมิตหยุดลงจับปล้นกลายเป็นสีขาวโพลน
ไม่มีภาพอะไรปรากฏให้เห็นอีกแล้ว

ตอนนี้เอง กู้เงินก็พบเห็นความผิดปกติเช่นกัน

ภาพนิมิตของเขาไม่มีไปซีเยวี่ปรากฏให้เห็นเลย
ตั้งแต่ต้นจนถึงตอนจบ แม้แต่ชื่อก็ไม่ปรากฏให้เห็น ดูเหมือน
คนผู้นี้ไม่เคยมีอยู่

ชายหนุ่มรู้สึกตื่นตระหนก พยายามตามหาความทรงจำ
เกี่ยวกับนางอย่างว่าวุ่นใจ ทว่าไม่พบอะไรทั้งสิ้น ลางสังหรณ์
ไม่สู้ดีค่อยๆ ผุดขึ้นในใจ

เป็นไปได้อย่างไร เกิดอะไรขึ้น

กู้เงินไม่ได้บอกนางถึงวิธีดูความทรงจำของผู้อื่น
ตอนที่มือของทั้งสองวางซ้อนประกบกันบนหินวิญญาน
ขอเพียงท่องชื่อของอีกฝ่ายในใจ ก็จะได้เห็นภาพนิมิตเดียวกับที่
นางเห็น ทว่าเหตุใดอนาคตของนางจึงว่างเปล่า

ความว่างเปล่า ความว่างเปล่าหมายความว่าอะไร
หรือจะหมายถึงไม่มีอนาคต

จู่ๆ เขาก็นึกถึงคำพูดของจินอูต้าชื่อ 'กลิ่นอายบาปร้าย
เข้มข้น ใครอยู่ใกล้ล้วนต้องตาย'

ก่อนหน้านี้ท่านเคยบอกว่า ไปซีเยวี่เป็นคนที่จะ
จะตายไปแล้วตั้งแต่แรกคลอด แต่กลับอยู่มาถึงตอนนี้
ความเป็นไปเช่นนี้ไม่อาจหาคำอธิบาย อาจเพราะนางดวงแข็ง
จึงฝันอยู่มาได้ แต่ใครก็ล้วนไม่อาจคาดคะเนสิ่งที่จะเกิดใน
ภายหน้า หากเกิดการพลิกผันในดวงชะตา ต่อไปจะเปลี่ยนไป
เป็นเช่นไรก็สุดรู้

ภาพนิมิตต่อหน้าทั้งสองคนหายวับไปแล้วกลับมาเป็น
ภาพโพรงถ้ำ ไปซีเยวี่หันไปจะถามเขา ความว่างเปล่า
หมายความว่าอะไร แต่แล้วชั่วขณะที่ภาพนิมิตหายไปนั่นเอง
จู่ๆ นางก็นึกขึ้นได้ว่า ถึงแม้เมื่อครู่นี้ปรากฏภาพผู้คนมากมาย
แต่ในนั้นกลับไม่มีก๊อจิ้น

พอเชื่อมโยงไปถึงคำพูดของเขาเมื่อครู่ เห็นที่พวกเขา
ทั้งสองคงมีวาสนาได้พบ แต่ไม่อาจได้อยู่ร่วมกัน

ถ้าเป็นเช่นนี้ จันทราสีเลือดหมายความว่านางจะกลับ
ไปสู่ยุคปัจจุบันหรือมิใช่

พอได้รู้ว่าตนเองจะได้กลับไป มันเป็นเรื่องที่ควรจะได้ใจ แต่นางกลับไม่รู้สึกรินดีเลย นางกลับรู้สึกแย่ คล้ายในหัวใจ มีบางอย่างมาอุดกั้นไว้

กู้อึ้งเนินมองดูนางสีหน้าตื่นตระหนก ถามเสียงสั้น “ซีเยวี่ย เมื่อครู่เจ้าเห็นนิมิตอะไร”

เห็นเขาถาม จึงสบโอกาสถามสิ่งที่สงสัยค้างคาใจ “ท่านอ๋อง ข้าเห็นความว่างเปล่า หมายความว่าอะไร”

หินวิญญูณก่อนนี้เสื่อมไปแล้วหรือไม่

มือของเขาก็จับมือนางกุมแน่น “ไม่ใช่ว่าหินวิญญูณเสียหาย แต่เป็นเพราะเจ้าเป็นคนที่ไม่มือนาคต” เขาพูดออกมาอย่างยากเย็น พลันรู้สึกเจ็บปวดใจจนแทบหายใจไม่ออก

“ไม่มีมือนาคต!” ไปซีเยวี่ยตะลึงงัน นึกย้อนกลับไปภาพนิมิตเมื่อครู่ ตอนแรกเป็นภาพในจวนเซ่อจิ้งอ๋อง ต่อมากระโดดไปเป็นภาพจันทราสีเลือด ระหว่างนั้นภาพเปลี่ยนไปอย่างรวดเร็วราวกับนั่งรถไฟเหาะ จนเห็นใบหน้าคนเหล่านั้นไม่ชัด

ถัดจากนั้นเป็นความว่างเปล่า เรื่องนี้ผ่านมานานเท่าใด
แล้วนะ ภาพนิมิตจันทร์อาสาเลือด ดูจากการแต่งกายของตนเอง
น่าจะยังเป็นหญิงสาว

หรือว่าจะเป็นอย่างหลังจากช่วงเวลาสองปีที่กำหนดไว้
ในสัญญา?

“ท่านอ๋อง ข้าราชการอ่อนแอ ตอนที่มารดาข้าตั้งครรภ์
หมอดูท่านหนึ่งผ่านทางมา เห็นนางครั้งแรกก็บอกว่าเด็ก
ในครรภ์จะตายตั้งแต่เพิ่งคลอด ดวงชะตาอ่อน สยัมสมพันธ์รัก
และผูกพันระหว่างมารดากับบุตรอ่อนเกินไปจนไม่อาจรับไว้ได้
เดิมทีนางไม่เชื่อเรื่องนี้ แต่ในเมื่อเกี่ยวข้องกับบุตรของตนจึง
อดกังวลไม่ได้ หมอดูผู้นั้นมอบมุกเมียดหนึ่งให้นาง เป็นมุกราตรี
เมียดเล็กๆ บอกให้มารดาข้าพกติดตัวไว้ วันที่ข้าเกิดให้โยน
มุกเมียดนี้ลงบ่อน้ำที่ลานหลังบ้าน จากนั้นให้ปิดตายปากบ่อ
ห้ามให้ใครเปิดเด็ดขาด อาจพอรักษาชีวิตข้าไว้ได้ แต่ชะตา
หลังจากนั้นจะเป็นเช่นไร คงต้องแล้วแต่ตัวข้าเอง”

เรื่องนี้นางไม่เคยเล่ามาก่อน กู้เงินเป็นคนแรกนอกจาก
มหาเสนาบดีไปกับสุหยินที่รู้

ที่นางเล่าเรื่องนี้ย่อมมีจุดประสงค์ เพื่อให้เขาได้เตรียมใจ
สำหรับการจากไปของตน ทำเช่นนี้พอถึงคราวต้องแยกจาก
จะได้ไม่เสียใจมากเกินไป

ศิวอโยธา

บทที่ 204 ดวงไฟวิญญาณปรากฏ

กู้เงินเงียบไป

หลินจื่ออันเคยบอกเช่นกันว่านางร่างกายอ่อนแอ ต้องคอยบำรุงให้ดี

“ในเมื่อเจ้ารอดมาได้ เช่นนั้นทุกสิ่งย่อมลิขิตไว้แล้ว ข้าจะไม่ให้เจ้าต้องสูญเสียชีวิตนี้ไป”

เรื่องราวทั้งหลาย คนเราล้วนเป็นผู้กำหนด ขอเพียงนางยังมีชีวิตอยู่ จะต้องมีความหวัง

เขาเลิกทำสีหน้าเครียดขรึมอย่างเมื่อครู่ “ตอนนี้เจ้าได้เห็นหินวิญญาณแล้ว เหมือนอย่างที่คิดไว้หรือไม่”

ไปซีเยวี่ส่ายหน้า ท่าทางเสียดาย “หินวิญญาณก็งดงามดี แต่ไม่ใช่อย่างที่ข้าอยากได้”

“เจ้าอยากได้หินเช่นไร ขอเพียงเจ้าบอกลักษณะได้ ข้าจะพาเจ้าไปหา”

นางสายหน้าอีกครั้ง “ช่างเถอะ ท่านอ่อง คงยังไม่ถึง
เวลากระมัง”

แต่ดูจากสถานการณ์ก็น่าจะใกล้แล้ว ภาพนิมิตเมื่อครู่อยู่ใน
ในแคว้นเทียนหยวน หรือว่าหินวิญญูณจะอยู่ที่นั่น? แต่นางเคย
หาที่นั่นมานานแล้วก็ยังไม่พบ เห็นทีกลับไปคราวนี้ต้องค้นหา
ให้ละเอียดอีกสักรอบ

“เราลงไปกันเถอะ ตอนนี่ควรเดินทางกลับได้แล้ว” เพื่อ
จะได้รับคำตอบ พวกเขาต้องบุกบันกันอยู่นานจนเกือบต้อง
ทิ้งชีวิตไว้ที่นี่ ถึงแม้ไม่ใช่หินที่นางต้องการ แต่ก็นับว่าได้คำตอบ
แล้วครึ่งหนึ่ง

ทั้งสองเดินลงจากบันไดด้วยกัน ไปเจอตะกุกสองขาหน้า
ท่าทางอยู่ไม่สุขในอ้อมกอดอันลึว อยากรจะโดดลง

ไปซีเยวี่รับมันมาอ้อมไว้

“นายท่าน เขาได้รับการถอนพิษแล้วหรือมิใช่ เหตุใดยัง
เกรี้ยวกราด ตอนลอยละลิวเมื่อครู่ ข้าตกใจแทบแย่”

แต่ตอนนี้นางไม่มีอารมณ์จะปลอบประโลมไปเจอ จึง

เพียงลูบหัวมันเบาๆ

“อ๊ะเงิน เมื่อครูนี้นักพวกท่านอยู่ข้างบนเห็นนิมิตอะไร เหตุใด
ลงมาแล้ว สีหน้าดูแปลกๆ” คนอื่นอาจจะมองไม่ออก แต่
หลินจื่ออันติดตามเขามาหลายปี การเปลี่ยนแปลงแม้เพียง
เล็กน้อย เขาก็มองออก

มูฉางเพิ่งได้ยินที่เขาพูดก็หันมามอง ชายหนุ่มคุ้นเคยกับ
สีหน้านั้นดี ในใจอดสงสัยไม่ได้

ดูๆ ไป ทั้งสองก็เหมาะสมกันดี แต่ที่แท้ก็ยังมีอุปสรรค
เพียงแต่ไม่รู้ว่าเป็นฝ่ายต้องเสียใจโดยไม่อาจทำอะไรได้

“ถ้าเจ้าอยากรู้ ก็ขึ้นไปดูด้วยตัวเองสิ” เขาตอบกลับ
สีหน้าเรียบเฉย

กู่อวีเหยาไม่รู้ว่าเป็นวิญญูณณ์ใช้ทำอะไร จึงสอบถาม
อย่างเก้อๆ “จื่ออัน วิญญูณณ์ก่อนนั้นทำให้เห็นอะไรหรือ”

“เจ้าอยากรู้หรือ ถ้าอยากจะรู้ พวกเราขึ้นไปดูเสียหน่อย
เป็นไร” ตอนนี้หลินจื่ออันโอนอ่อนตามใจนางทุกเรื่อง อยากจะ
สนองทุกสิ่งตามที่นางปรารถนา ไหนๆ ก็มาแล้ว แค่อขึ้นไปดู

เท่านั้น ไม่น่าจะเสียเวลามากมาย

ผ่านไปสักพักทั้งสองก็เดินลงมา สีหน้ามิได้ผิดแผกไป
กลับกันพวกเขาแม้แต่รอยยิ้ม ไม่ต้องถามก็รู้ว่าได้คำตอบแล้ว

ไม่ว่าจะร้ายหรือดี นับว่าได้ผลลัพธ์ที่ต้องการแล้ว ตอน
ออกจากถ้ำ พวกเขาออกมาได้อย่างราบรื่น ต่อให้ไปซีเยวีย
เป็นพวกชอบหลงทาง ก็ยังมีคนที่จำทางได้

ออกมานอกถ้ำ ไฟก็มีติดแล้ว แต่แล้วพวกเขาก็ได้เห็น
สิ่งที่ไม่อาจลืมเลือนชั่วชีวิต ดวงไฟวิญญูณนั้นเอง!

ลูกไฟสีฟ้าลอยไปมารอบถ้ำทั่วห้องไฟ ท่ามกลางราตรี
มืดมิดเช่นนี้ ทิ้งนำประหลาดและชวนขนลุก

อีกทั้งพวกเขายังได้ยินเสียงสตรีร่ำไห้ น่าขนพอง
สยองเกล้ายิ่งนัก

“จื่ออัน นี่คืออะไร น่ากลัวเหลือเกิน” กู่อวีเหยาไม่เคย
เห็นภาพเช่นนี้มาก่อน จึงตกใจแทบจะเป็นลม

“อย่ากลัวไปเลย” หลินจื่ออันตอบนางไม่ได้ เพราะเขาก็
ไม่เคยเห็นภาพเช่นนี้มาก่อน เวลาที่จึงเต็มไปด้วยความสงสัย

ใครรู้

“นี่ก็คือที่คนข้างนอกเรียกว่าดวงไฟวิญญาณ และเสียง
ร่ำไห้ของสตรี” มู๋นางเฟิงอธิบาย

ถึงแม้เขาจะรู้เรื่องเหล่านี้ แต่ก็ไม่ว่าพวกมันมีอันตราย
หรือไม่

“ท่านอ๋อง ข้าจะไปดูเสียหน่อย” อั้นลี่ออกปากอาสา
เห็นท่านอ๋องพยักหน้าให้ไป ก็ถือกระบี่แล้วเดินไป เกิดเหตุ
ประหลาดขึ้น ชั่วขณะที่เขาเดินผ่านไป ดวงไฟวิญญาณทั้งหมด
พากันเข้ามาห้อมล้อม ตามติดเขาไปทุกอย่างก้าว คล้ายจงใจ
ติดตามเขากระนั้น

เสียงร่ำไห้ยังโหยหวน ประกอบกับสิ่งที่ดวงไฟวิญญาณ
ทำ ย่อมทำให้คนขวัญอ่อนเสียขวัญ รอจนเขาเดินสำรวจ
รอบหนึ่งแล้ว นอกจากดวงไฟที่ตามติด ก็ไม่เกิดอะไรอย่างอื่น
ขึ้นอีก

ตอนที่เห็นดวงไฟ ไปซีเยวี่ก็คาดเดาสาเหตุได้แล้ว
ที่จริงปรากฏการณ์นี้ในยุคปัจจุบันมีคำอธิบายทางวิทยาศาสตร์
ที่นี้เคยมีคนตายมากมายก่ายกอง จะมีปรากฏการณ์ดวงไฟ-

วิญญาณปรากฏขึ้นก็เป็นเรื่องปกติ

ทว่าเกิดเรื่องเมื่อครู่ คราวนี้นางจึงไม่พูดมากอีกแล้ว ทำเพียงเดินออกมาเงียบๆ พร้อมพวกเขา ดวงไฟวิญญาณก็ ตามออกมาด้วย แต่พอพวกมันสัมผัสบริเวณอื่นนอกถ้ำ ก็อันตรธานไปทันที

ทุกคนออกมายืนนอกถ้ำ หันไปมองทางด้านนั้น จาก ตรงนี้ยิ่งเห็นได้ชัดว่าดวงไฟสีฟ้าลอยวนเวียนรอบปากทางเข้า ถ้ำ ปรากฏการณ์ประหลาดเช่นนี้ทั้งดงามทั้งแปลกประหลาด น่าพิศวง จนไม่กล้าหันไปมองซ้ำ

“สถานที่แห่งนี้ไม่ควรมีใครได้มาอีก คนมากมายล้มตาย จึงเต็มไปด้วยเสียงตัดพ้อเคียดแค้น” มู่ฉางเฟิงพูดคล้ายรำพึง กับตัวเอง

พอไม่มีใครอื่นขัดขวาง พวกเขาจึงออกมาได้อย่าง ราบรื่น ไม่นานก็มาถึงราวป่าด้านนอก แต่สิ่งที่รอพวกเขาอยู่ กลับไม่ใช่ชีวิตสงบสุข

นอกราวป่ามีคนมากมายล้อมอยู่ แต่ละคนดูโกรธแค้น ทั้งยังถืออาวุธไว้ คนที่เป็นหัวหน้าก็คืออันจินซูมารดาของ

มูจางเฟิง พอเห็นพวกเขาออกมาสีหน้าก็ดูเกรี้ยวกราด แผลงด้วยความเกลียดชัง

“พวกเจ้ายังอุตส่าห์รอดชีวิตออกมาได้ ดวงแข็งจริง ๆ เอาตัวบุตรชายของข้าไป สมควรต้องถูกลงโทษ ต่อให้เป็นท่าน กู้ี้เงิน ก็ไม่แน่ว่าจะปกป้องพวกเขาได้”

วันนั้นเมื่อพวกเขาจากไป อันจินซุก็ส่งคนมาคอยเฝ้าที่นี้ไว้ ผลัดเปลี่ยนเวรยามทั้งวันทั้งคืน ก็เพื่อจะตรวจสอบความเคลื่อนไหวของพวกเขา เมื่อใดพบร่องรอย นางจะได้ตามมาล้างแค้น

แน่ละ ลำพังอิทธิพลของนางผู้เดียวคงทำไม่ได้ อีกส่วนก็คือภาพประทับจำอันลึกซึ้งที่บุรุษผู้นั้นทิ้งไว้ให้ชาวบ้านเกาะผู้คงบอกว่าเคารพยำเกรงยังมีผู้บอกว่าหวาดกลัว ความหวาดกลัวเช่นนี้ทำให้เกิดลักษณะสองประการในหมู่พวกเขา

อย่างแรกคือยำเกรงอย่างหวาดระแวง ไม่กล้าเข้าใกล้ ไม่กล้าทำผิดต่อเขา อย่างที่สองก็คือทำให้เกิดความรู้สึกต่อต้าน ทว่าคนเราย่อมหลบหลีกจากภัยอันตรายตามสัญชาตญาณ จึงต้องมีคนเป็นแกนนำปลุกกระดมให้พวกเขาเกิดความคิดต่อต้าน

นางเป็นผู้ช้ำชองในการปลุกปั่นผู้คน จึงเรียกระดมพล
มาได้มากมายเช่นนี้ในระยะเวลาสั้นๆ

“มู่ฮูหยิน จะมัวพูดพลาบกับพวกเขาไปไย ตอนที่
พวกเขาอยู่ที่เกาะผู่คง ไม่ใช่ที่แคว้นหนานจิ้ง ต่อให้ฆ่าให้ตาย
เขาจะทำอะไรพวกเราได้”

คนที่พูดคือฉีหิงซู่ ก่อนหน้านี้อสองสามวัน นางยังแสรัง
ทำที่เคารพ ระวังตัวไม่กล้าทำผิดต่อเซ่อเจิ้งอ่อง นางหวั่นเกรง
ต่อสิ่งที่เขาทำได้ แต่ตอนนี้จู่ๆ นางก็เปลี่ยนท่าที ทั้งหมดนี้เป็น
เพราะได้ทราบข้อมูลอย่างหนึ่งจากอวีฉือเหยียน

ข้อมูลที่ว่านี้ทำให้นางนั่งย่นไม่เป็นสุข ทั้งความริษยา
และเคียดแค้นรุมเร้าในใจ จุดประสงค์ที่นางมาร่วมด้วยไม่ใช่
เพราะอันจิ้นซู่ยุง แต่เป็นเพราะไปซีเยวี่

จะให้คนผู้นี้รอดกลับไปไม่ได้ ถ้านางรอดไป ทุกอย่าง
จะถูกเปิดโปง

“ท่านแม่ ท่านทำอะไร พวกเขาไม่ได้เอาตัวข้าไป ข้าไป
ของข้าเอง ตอนนี้ข้าโตแล้ว ท่านไม่ต้องคอยเข้มงวดกวดขัน!”
คราวนี้มู่ฉางเฟิงประหลาดใจมากจริงๆ คาดไม่ถึงว่านางจะทำ

ถึงขั้นนี้ จึงรู้สึกรังเกียจเสียจนอยากจะหนีไปให้พ้นๆ จากที่นี่

“เฟิงเออร์ เจ้าไปชิมชั๊บจากพวกเขาจนเสียคนแล้วสินะ
ตอนนี้จึงกล้าพูดกับแม่เช่นนี้” อันจินซุ่ยยอมไม่ยอมมารับว่าตน
ทำผิด กลับกันนางรู้สึกว่ามีคนอื่นต่างหากที่ปั้นหวับุตรชายจน
เสียคน ทำให้เขากลายเป็นคนไม่เชื่อฟัง

“ทุกอย่างข้าตัดสินใจด้วยตัวเอง ไม่เกี่ยวข้องกับผู้อื่นเลย
เหตุใดข้าอยากจะทำอะไร ท่านก็ล้าวนไม่เห็นด้วย ย้อนกลับไป
ทำเหมือนเมื่อก่อนไม่ดีหรือไม่ ต้องสนใจข้า ไม่เช่นนั้นข้าจะ
หนีไปจากที่นี่และจะไม่กลับมาอีก”

ที่พูดไปมิใช่พลั้งปากเพราะโทสะ แต่เขาได้ใคร่ครวญ
มาดีแล้ว

ไปซีเยวี่รับรู้ร้ายรู้สหายตาแปลกประหลาดของฉินหนึ่งซุ
ได้อย่างชัดเจน จึงรู้สึกสงสัย

นางไม่ได้ติดต่อสัมพันธ์ใกล้ชิดกับฮูหยินของเจ้าของ
เกาะสักเท่าใด เหตุใดจึงตั้งท่ารังเกียจจนมากถึงเพียงนี้

“ท่านอ๋อง ก่อนหน้านี้ท่านได้ติดต่อพูดคุยอะไรกับ

อุหยินเจ้าของเกาะหรือไม่ เหตุใดข้ารับรู้ได้ถึงความชิงช้าที่นางมีต่อท่านยามทอดสายตามองพวกเรา”

“ไม่เคยติดต่อกันเสียหน่อย” กู้อี้เงินไม่มีภาพประทับจำอะไรเกี่ยวกับคนผู้นี้เลย หรืออาจบอกได้ว่า เขาไม่ได้มีภาพประทับจำใดๆ กับชาวเกาะฝูงทั้งสิ้น

“เฟิงเออร์ รอให้เจ้ากลับบ้านเสียก่อนก็จะไม่คิดเช่นนี้แล้ว พวกเรา บุกละ!” อันจินซูร้องสั่ง พวกที่ล้อมอยู่ก็บุกเข้าไปทันที พวกเขาส่วนใหญ่จู่โจมกู้อี้เงิน ที่คนเหล่านี้ยอมมาด้วยก็เพราะรู้สึกต่อต้านเขา จุดประสงค์ก็เพื่อจะขจัดความหวาดกลัวในใจตน

ทว่าในเมื่อองครักษ์ลับยังอยู่ จะปล่อยให้พวกเขาทำสำเร็จได้หรือ

ฉีหนิงซูคอยหาโอกาสตลอดเวลา ตัวนางเองมีวรยุทธ์หากต้องการ นางก็อาจลงมือสังหารไปซีเยวี่ได้อย่างง่ายดายเหมือนพลิกฝ่ามือเท่านั้น

เนื่องจากวันนั้น ก่อนที่พวกเขาจะออกจากยอดภูเมฆา ไม่ได้เห็นว่าภายหลังโมเซวียนอี้ประมือกับไปซีเยวี่ จึงไม่รู้รู้สึก

ว่าสตรีนางนี้จะเก่งกาจสักเท่าใด กลับกันทำให้นางเชื่อมั่น
ในฝีมือของตนเป็นอย่างมาก

ผ่านไปสักพัก ในที่สุดนางหาช่องโหว่จนได้ เนื่องจาก
คนที่บุกเข้าไปมีจำนวนมากขึ้นทุกที แต่องครักษ์ลับมีจำนวน
จำกัด ต่อให้ฝีมือดีก็รับมือไม่ไหว

ในสถานการณ์เช่นนี้กู้้อเงินไม่มีทางเลือก เขาจำต้อง
ลงมือ ระหว่างการต่อสู้ตะลุมบอน ไปซีเหยียถูกกันออกไป นาง
หันหลังให้ป่า คงไม่มีใครปรากฏตัวเข้ามาทางด้านหลัง แต่เพื่อ
จะหลบให้พ้นลูกหลง นางจึงเดินเข้าไปในป่า

เห็นได้ชัดว่าคนเหล่านี้สู้องครักษ์ลับไม่ได้ จึงไม่ต้อง
ตื่นกลัวมากเกินไป แต่นางรู้สึกว่ามีสายตาอันตรายจับจ้องตน
จากแถวๆ นี้ ชุ่มรอโอกาสเคลื่อนไหว

ฉีหนึ่งซูลงมือ อาวุธของนางไม่สะดวกตา เป็นเพียง
มุกเม็ดหนึ่งที่แทบจะโปร่งใสซึ่งถูกลอบดีดออกไป มันพุ่งแหวก
อากาศอย่างที่ใครก็แทบไม่สังเกต อาวุธลับชนิดนี้แม้จะเล็กจ้อย
แต่มีอำนาจมาก

นางจ้องมองอยู่ เห็นกับตาว่ามุกเม็ดนั้นพุ่งเข้าไปหาจวน

จะถึงตัวไปซีเควียอยู่แล้ว แต่ไปซีเควียเบี่ยงหลบพัน มุกจึงดีดไปโดนต้นไม้ที่อยู่ด้านหลัง มันพุ่งทะลุไปฝังอยู่ในต้นไม้อีกต้น พิสูจน์ได้ว่าอำนาจของมนต์รุนแรงเพียงใด

ไปซีเควียยืนได้มั่นคงแล้วก็ทอดมองไปด้วยสายตาคมปลาบ ท่ามกลางผู้คนที่กำลังตะลุมบอน เพียงมองปราดเดียวก็เห็น ทันทีที่ทั้งสองสบตากัน ไม่มีใครขอมถอย

บทที่ 205 ต่อสู้ซูลมุน

การต่อสู้ที่ไร้สัมเสียงระหว่างพวกนางเริ่มขึ้นแล้ว ฉีหิงซู ไม่คาดคิดว่าไปซีเยวี่จะหลบได้ แต่ถึงจะเป็นเช่นนี้ นางก็คิดว่า คงเป็นเหตุบังเอิญ จึงติดมุกไปอีกเม็ดอย่างไม่ยอมแพ้ แต่ไปซีเยวี่ก็ยังหลบได้อย่างสบายๆ พอหมดหนทาง คราวนี้นาง จำต้องบุกเข้าไปด้วยตัวเอง

ไปซีเยวี่ไม่มีท่าทีว่าจะหลบหนีเอาตัวรอด ยังคงยืนจังก้าอยู่ที่เดิม มองดูอีกฝ่ายบุกฝ่าฝูงชนฟาดฟันเพื่อเปิดทาง

เว่ยห้วนมองดูทุกสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างเยือกเย็น ระหว่างการเดินทางนี้ นางไม่แสดงความคิดเห็นไม่ว่าเรื่องใด ทำตัวราวกับไปรงใสไร้ตัวตน ก่อนหน้านี้ไปซีเยวี่ก็พบแล้วว่านางเปลี่ยนไป จึงสอบถามเมื่ออยู่กันลำพัง แต่ก็ไม่ได้รับคำตอบที่ชัดเจน

เดิมทีอันอิ่งก็เป็นคนพูดน้อยอยู่แล้ว ยิ่งมารวมกลุ่มกับพวกเขาก็ยิ่งเงียบ ไม่มีใครรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง ขณะที่พวกเขา สองคนอยู่กันตามลำพัง และไม่มีใครสนใจไต่ถามเรื่องนี้

คนเหล่านั้นไม่ได้โจมตีพวกเขา ส่วนใหญ่เพราะมีเป้าหมายอยู่แล้ว จึงไม่ยากให้ลุกลามไปถึงคนที่ไม่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้พวกเขาก็ยังมองออกว่าทั้งสองไม่มีท่าทีจะลงมือ

เว่ยหวันเหลือบมองเขา สีหน้าเฉยชา “เซอเจิ้งอ๋องตกอยู่ในอันตราย เจ้าเป็นผู้ใต้บัญชาของเขา ควรจะเข้าไปช่วยหรือมิใช่”

อันอิ่งหันไปมองทางด้านนั้น ยืนอยู่ข้างกายนางอย่างแน่นหนา “องครักษ์ลับคนอื่น ๆ จะคุ้มกันท่านอ๋องเอง ต่อให้ไม่มีองครักษ์คนอื่น พวกกระจอกเหล่านี้ก็ทำอะไรเขาไม่ได้ สิ่งที่เขาต้องทำก็แค่คุ้มกันท่าน ตอนนี้ไม่จำเป็นต้องสนใจคนอื่น”

“ความหวังดีของเจ้า ข้าขอรับไว้ด้วยใจ แต่คุณหนูเช่นข้าไม่ต้องการให้เจ้ามาคุ้มกัน” น้ำเสียงของนางยังคงดัดรอนอย่างเย็นชา ดูแตกต่างจากเมื่อก่อนราวกับเป็นคนละคน

เว่ยหวันชักกระบี่ออกมา แล้วเข้าไปร่วมทะลุบอนราวกับทำเพื่อระบายความโกรธ

เห็นหมู่หลิวซังมาถึงแต่ไกล เขาเพิ่งทราบเรื่องก็รู้สึกไม่เห็นด้วย ในสถานการณ์เช่นนี้ จะตั้งตัวเป็นศัตรูกับ

เชื่อใจเองไม่ได้ แต่ใครก็ห้ามมารดาไม่ได้ เขาหมดหนทาง
จำต้องปล่อยยี่นางมา

“ท่านแม่ ท่านทำจริง ๆ ด้วย ฉางเฟิงยังอยู่ในนั้น
จะไม่แยแสแม้แต่ความปลอดภัยของเขาด้วยหรือ ศักยภาพของ
พวกเราตอนนี้ หากตั้งตัวเป็นศัตรูกับเชอเจิ้งอ่อง เกรงว่าคง
ไม่เป็นผลดี ท่านจะไม่สนใจแม้แต่วงศ์ตระกูลด้วยหรือ”

“ซังเอ๋อร์ คุณน้องชายของเจ้าเสียบ้าง ตอนนี้เป็นอย่างไร
วัน ๆ สุขหัวกับคนพรรคนี้ จะให้แม่วางใจได้อย่างไร วันนี้
เขาต้องกลับไป เจ้าเป็นลูกชายของแม่ ต้องช่วยแม่สิ”

อันจิ้นซูราวกับตกอยู่ในบ่วงของความคิดยึดติดเสียแล้ว
เมื่อก่อนนางเคยคิดว่าต่อไปมู่หลิวซังจะเป็นผู้รับสืบทอด
ตำแหน่งประมุขสกุล จึงอุตสาหุ้อบรมบ่มสอนเขาต่าง ๆ นานา
ทั้งยังมอบความรักความใส่ใจอย่างล้นเหลือจนบอกได้ว่าถึงขั้น
ละเลยว่ายังมีมู่ฉางเฟิงอยู่ด้วยมาตั้งแต่ยังเยาว์ นางจงใจวางตัว
ห่างเหินกับบุตรชายคนนี้ บุตรที่ไม่อาจรับสืบทอดตำแหน่ง
ประมุขจะมีประโยชน์อันใด ทว่ารองจนพวกเขาทั้งสองเติบโตใหญ่
ทุกอย่างก็เปลี่ยนแปลงไป บุตรชายที่อุตสาหุ้อบรมบ่มอย่าง
ใส่ใจกลับไม่มีคุณสมบัติได้สืบทอดตำแหน่ง คนที่ควรได้รับ

ความรักและใส่ใจที่สุด กลับกลายเป็นบุตรชายคนเล็กที่ถูกมองข้ามมาตลอด

นางไม่ยอมรับว่าตนเองผิดพลาด ยิ่งไม่ยอมรับว่าเมื่อก่อนตนเองมีอคติ จึงพยายามหาทางชดเชยสุดความสามารถ เริ่มจากแข่งงวดกับมู่ฉางเฟิง สร้างภาพลักษณ์มารดาที่ดี ทว่าทุกสิ่งที่นางทำสายเกินไป ตอนนี้นำกลับมาทำเรื่องเหล่านี้จึงไร้ประโยชน์ กลายเป็นได้ผลในทางตรงกันข้าม

“อาละ ข้าช่วยท่านแม่ได้ แต่ข้ามีอย่างหนึ่งที่ยากจะขออย่าทำร้ายเว่ยหวนก็แล้วกัน” ที่มู่หลิงซังรีบมาราวนี้ก็เพื่อช่วยเว่ยหวน

ในการล้อมโจมตีเช่นนี้ ไม่รู้ว่าเซ่อเจิ้งอ๋องจะรอดหรือไม่ แต่เว่ยหวนจะตายไม่ได้

“เจ้าต้องใจสตรีนางนั้นรี”

“จะเป็นไรไป ท่านแม่จะคัดค้านหรือ นางคือคนที่ข้าหมายตาที่ข้าเคยเล่าให้ท่านฟัง” ถึงแม้มู่หลิงซังจะอยู่ในการดูแลของอันจิ้นซุจนเติบโตใหญ่ แต่ที่จริงแล้วเขาไม่ชอบที่มารดา

เจ้าก็เจ้าการ กระทั่งมีบางครั้งรู้สึกอิจฉามู๋นางเฟิงด้วยซ้ำที่ได้ใช้ชีวิตอิสระเสรีอย่างที่เขาใฝ่ฝันมาตลอด

ต่อมาเมื่อเขาได้รู้ว่าตนเองไม่ต้องรับสืบทอดตำแหน่งประมุขสกุลแล้ว ก็รู้สึกเหมือนภาระที่แบกไว้ถูกปลดลงฉบับพลัน ในใจจึงโลดเขินตัวอย่างยิ่งที่ต่อไปจะได้ทำสิ่งที่ตนอยากทำ

“เจ้าชอบใคร แม่จะไม่ยุ่ง ขอเพียงสตรีนางนั้นไม่เข้ามายุ่งเรื่องไม่เป็นเรื่อง คนของแม่ยอมจะไม่ทำร้ายนาง” อันจิ้นซู่ไม่ได้รับรองอย่างแข็งขันกับเขา เพราะสถานการณ์ต่อสู้ตะลุมบอนในตอนนี้อย่างยิ่ง ดาบและกระบี่ล้วนไม่มีตา จะอยู่หรือตายใครก็ไม่อาจบอกได้แน่นอน

“ข้าจะคุ้มกันนางเอง คงไม่ให้ท่านแม่ต้องเป็นกังวล” มู๋หลิวซังบอกแล้วก็ตรงรี่เข้าไปหาร่างนั้น เขาไปอยู่ข้างกาย เว่ยห้วนอย่างง่ายดาย

“แม่นางเว่ย คนพวกนี้ไม่ได้ปองร้ายเจ้า เหตุใดต้องลงมือเจ้าอาจเจ็บตัวได้” เขาดึงเว่ยห้วนมาด้านข้าง ออกห่างจากลานสังหารแล้ว คนเหล่านั้นก็จะไม่จู่โจมนาง

เว่ยห้วนสะบัดมือไม่ให้เขาจับ “ข้าจะลงมือหรือไม่ คง

ไม่เกี่ยวข้องกับคุณชายมู่ อันจินซูเป็นมารดาของท่าน คิดแล้ว
ท่านคงจะเข้าข้างนาง เวลาเช่นนี้ ข้าคงต้องลงมือกับท่านด้วย
หรือมิใช่”

“เว่ยหวัน! นั่นเป็นการตัดสินใจของท่านแม่ ไม่เกี่ยวข้องกับ
กับข้า ถึงข้าเกลียดกล่อมนางไม่ได้ แต่ก็จะไม่ช่วยนาง” มู่หลิวซัง
รีบอธิบายอย่างร้อนใจ

“เว่ยหวัน ไปกับข้าเถอะ ข้าจะพาเจ้าไปยังที่ปลอดภัย
เชื่อเจิ้งอ่องวรยุทธ์แกร่งกล้า พรรคพวกที่มารดาของข้าพามา
ไม่ใช่คู่ต่อกรของเขา เจ้าไม่ต้องกังวลจนเกินไป”

“หี เหตุใดข้าต้องไปกับท่าน” เว่ยหวันรู้สึกน่าขำ

เขาอาศัยอะไรจึงคิดว่านางจะยอมไปกับศัตรู

“เจ้าอาจไม่เชื่อ เมื่อก่อนตอนที่ได้พบเจ้าครั้งแรก ข้าก็
ปักใจแล้วว่าต้องแต่งงานกับเจ้าให้ได้ จึงทิ้งป้ายหยกครึ่งชิ้น
ไว้ให้ เพื่อวันหน้าจะใช้เป็นเครื่องหมายให้จดจำกันได้ หวันเออร์
ที่ข้าพุดมาล้วนมาจากใจ ที่นี้อันตรายเกินไป เจ้าหนีไปกับข้า
เถอะ”

เดิมทีมู่หลิวซังคิดว่าจะค่อย ๆ ใช้เวลาคลุกคลีอยู่ด้วยกัน รอให้ต่างฝ่ายต่างคุ้นเคยกันแล้ว จึงค่อยเสียบ ๆ เคียง ๆ ถึงการแต่งงาน ทำเช่นนี้จึงจะเป็นไปได้ที่จะสำเร็จ และไม่ทำให้นางรู้สึกต่อต้านจนบอกรู้ แต่สถานการณ์ตอนนี้เร่งด่วน ไม่มีเวลาพอให้ค่อย ๆ เพาะบ่มความรู้สึก

“ได้ ถ้าเช่นนั้นข้าก็จะบอกท่านให้ชัดเจนเสียตั้งแต่ตอนนี้ ตัวข้าเว่ยหวัน จะไม่แต่งงานกับท่าน ขอให้ท่านเก็บความรู้สึกขึ้นชอบนั้นไว้กับตัวเอง” เว่ยหวันเก็บความอัดอั้นไว้หลายวันแล้วแต่ไร้ที่ให้ระบาย มู่หลิวซังจึงเรียกได้ว่าวิ่งมาชนปลายกระบี่เลยที่เดียว

“เว่ย...” เพิ่งอ้าปากจะพูด ประกายเยือกเย็นของกระบี่ก็พุ่งมาถึงตัว เขารีบเบี่ยงหลบ ขณะเดียวกันก็ชักกระบี่ของตนเองออกมา

“เป็นเจ้า!”

ผู้ที่ลงมือก็คืออันอิงนั่นเอง เขาคอยมองอยู่ จึงเห็นเว่ยหวันถูกมู่หลิวซังดึงตัวไปกับตา แต่ที่ยังละล้าละลังไม่ลงมือก็เพราะลังเลไม่รู้จะทำอย่างไร อันอิงรู้ดี ทั้งสองมีสัญญาว่าจะ

แต่งงานกัน อาจเป็นแค่คำพูดหยอกเย้าในวันวาน ทว่าตอนนี้
อาจแปรเปลี่ยนเป็นความจริงก็ได้ หากบุกเข้าไป เขาอาจ
กลายเป็นส่วนเกิน

สุดท้ายความรู้สึกก็เอาชนะเหตุผล ที่ลงมือมิใช่เพียงเพื่อ
ความปลอดภัยของนาง ยิ่งกว่านั้นคือไม่อยากปล่อยให้ทั้งสอง
อยู่ด้วยกันตามลำพัง

เว่ยห้วนมองดูการต่อสู้ระหว่างทั้งสองคนด้วยสายตา
เย็นชา ถอยกลับไปอยู่ในจุดปลอดภัย ทั้งสองคนดูแล้วไม่มีใคร
ยอมใคร คล้ายต่างฝ่ายต่างก็อึดอั้น รอให้สู้กันถึงที่สุดคงเอา
อีกฝ่ายให้ถึงตาย ทว่านางกลับไม่กังวลเลยสักนิด ในใจรู้สึกสงบ
อย่างยิ่ง

ตอนนี้นางละวางความรู้สึกรักใคร่ในอดีตอย่างสิ้นเชิง
จึงมีแต่ความเย็นชา ไม่มีความรู้สึกใดๆ อีกแล้ว

“เจ้าชอบนาง แต่เจ้าก็เป็นแค่ผู้ใต้บัญชาต่ำต้อย
มีคุณสมบัติอะไรจะอยู่ร่วมกับบุตรหลานแม่ทัพผู้สูงส่ง ข้าขอ
เตือนไว้ ยังไม่สายที่จะวางมือ จะได้ไม่ต้องตกอยู่ในบ่วง
แห่งความเจ็บปวดขมขื่นใจ” ความจำมู่หลิวซังยังดี เพียงมอง

ปราดเดียวก็จำได้ว่าเป็นอันอึ้ง คนที่ดูนิ่งสุขุมเป็นพิเศษ แต่กลับไม่ปกปิดความรู้สึกของตนเมื่อเป็นเรื่องเกี่ยวกับเว่ยหวัน คนรอบข้างจึงมองความรู้สึกของเขาออกได้อย่างง่ายดาย

“ต่อให้ข้าไม่มีคุณสมบัติ เจ้าคิดว่าตนเองมีหรือ” อันอึ้งตอกกลับอย่างเย็นชา

“เฮอะ ข้าเป็นนายน้อยแห่งสกุลมู่ อีกทั้งมีสัญญาว่าจะแต่งงานกับเว่ยหวันมาตั้งแต่ยังเล็ก คุณสมบัติข้าเทียบเจ้าไม่ได้ เช่นนั้นหรือ” มู่หลิวซังโต้ตอบไม่ยอมแพ้

“ถึงมีสัญญาแล้วอย่างไร จะแต่งหรือไม่ต้องให้เว่ยหวันเป็นผู้บอกจึงจะยุติ แต่ข้าว่านางดูแทบไม่อยากจะพูดกับเจ้า คิดแล้วคงไม่ตกลงปลงใจแต่งงานกับเจ้าแน่”

พูดดังนั้นแล้วเขาก็ยังรู้สึกไม่สาแก่ใจ จึงเสริมอีกสองประโยค

“จู่ๆ ข้าก็นึกขึ้นได้เรื่องหนึ่ง จำได้ว่าเว่ยหวันเคยพูดว่านางจะไม่แต่งงานมาอยู่ที่เกาะผู่คงเป็นอันขาด ดังนั้นเจ้าก็ยังไม่มีความหวัง”

แม้จะถูกยั่วโทสะ แต่มูหลิวซังกลับไม่โกรธ ยังคงกุม กระป๋องในมือไว้ได้มั่นคง ทั้งสองโต้ตอบกันไปมาพลางต่อสู้ ฟาดฟัน มุ่งหมายโจมตีอีกฝ่ายให้ถูกจุดสำคัญถึงชีวิต

“ความรักค่อยๆ บ่มเพาะให้เกิดขึ้นได้ แต่ฐานะกลับเป็น ช่องว่างที่ไม่อาจก้าวข้ามตลอดกาล เจ้าจะพยายามสักเท่าใด ก็เป็นได้แค่ผู้รับใช้ ไม่อาจกลายเป็นผู้มีสถานะสูงส่งไปได้หรอก” เขายึดกุมเรื่องนี้ไม่เลิกรา แต่ที่พูดมาก็ไม่ผิด อันอึ้งติดขัดที่ ฐานะจึงไม่กล้าเข้าหานางมากกว่านี้

ฉับพลันสายตาของอันอึ้งก็เปลี่ยนไป ทั้งหันเหทิศทาง และฟาดฟันหนักหน่วงยิ่งขึ้น “ถ้าเช่นนั้นก็ต้องดูว่าเจ้าจะยังมีเวลาได้บ่มเพาะความรักหรือไม่ หากต้องทิ้งชีวิตไว้ที่นี่ในวันนี้ คงหมดโอกาสแต่งงานกับนาง”

มูหลิวซังไม่คาดคิดว่าวรยุทธ์ของอีกฝ่ายจะแกร่งกล้า ถึงเพียงนี้ ต้องออกแรงอย่างมากเพื่อดำเนินไว้ แต่ถึงจะเป็นเช่นนั้น สีหน้าเขาก็ไม่แปรเปลี่ยนแม้แต่น้อย

พวกเขาต่อสู้กันดุเดือด อีกด้านกลับปรากฏภาพคน สองคนที่ไม่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ด้านนี้ ตั้งแต่คนพวกนั้น

เริ่มบุก หลินจื่ออันก็พา กู่อวีเหยาหนีออกมาจากลานสังหาร

“จื่ออัน พวกเราทำเช่นนี้จะดีหรือ เซอเจิ้งอ่องดูเหมือนจะมีภัย ยังมีซีเยวี่อีก นางกำลังต่อสู้ติดพันกับสตรีนางนั้น เจ้าจะไม่ไปช่วยนางหน่อยหรือ”

ดวงตาคู่งามของ กู่อวีเหยา เต็มไปด้วยความกังวล นางไม่ได้เป็นห่วงเซอเจิ้งอ่อง อยากรู้เสียก็ไม่เคยเห็นใครที่พอจะต่อกรกับเขาได้ แต่สำหรับไปซีเยวี่แล้ว นางไม่แน่ใจ จึงจ้องมองร่างนั้น เกรงว่าหญิงสาวอาจได้รับบาดเจ็บ

หลินจื่ออันซักจะหึงหวง “เจ้าไม่เห็นเคยห่วงใยข้าเช่นนี้บ้าง ตอนนี้อุตส่าห์จับตาคุณนางเสียถึถ้วน เจ้าน่าจะหันมามองข้าบ้าง”

ว่าแล้วก็จับใบหน้าของนางให้หันมา

“เวลาเช่นนี้ยังมีแก๊ใจจะล้อเล่น ข้าเป็นห่วงจริงๆ นะ!” กู่อวีเหยาสะบัดหน้าไป ท่าทางโกรธๆ เสียตายที่ตนเองไว้รักรยุทธ์ ไม่เช่นนั้นนางคงบุกเข้าไปแล้ว แต่ตอนนี้ถ้าออกหน้าไม่เพียงช่วยอะไรไม่ได้ กลับกันอาจกลายเป็นตัวถ่วงของพวกเขา

“เอาละๆ ข้ามีแผนอยู่แล้ว พวกเขาไม่เป็นอะไรหรอก
เจ้าวางใจเถอะ”

ศิวอัยยา

ท่านอย่าทำอย่างนี้ สัญญาวิวาห์มีเพียงสองปีเท่านั้น! เล่ม 8

摄政王的柔弱小娇妻

Camellia

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) กรุงเทพฯ เขตตลิ่งชัน 10170

โทรศัพท์ ต่อ 9999-2422-04964, 4382 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Camellia Novel

《摄政王的柔弱小娇妻》

Author © 熊猫饲养员 (Xiong Mao Si Yang Yuan)

Thai edition rights under license granted by 北京幻想纵横网络技术有限公司 BEIJING HUANXIANG ZONGHENG NETWORK TECHNOLOGY CO., LTD

Thai edition copyright © 2024 Amarin Corporations Public Co., Ltd

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งตัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ดัดแปลงวีดิทัศน์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของคุณย์ข้อมูลอมรินทร์

熊猫饲养员 Xiong Mao Si Yang Yuan.

ท่านอย่าทำอย่างนี้ สัญญาวิวาห์มีเพียงสองปีเท่านั้น! เล่ม 8 / 熊猫饲养员 Xiong Mao Si

Yang Yuan เขียน ; Feliz : แปล จาก 摄政王的柔弱小娇妻—กรุงเทพฯ: คามิลเลีย อมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ ; 2568.

(1) 363 หน้า.

1 .นวนิยายจีน .I. Feliz, ผู้แปล .II. ชื่อเรื่อง

ISBN 978-616-18-7820-7